

РЕШЕНИЕ

№ 4133

гр. София, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **752** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при ОПКП-СДВР, подадена чрез юриск. Г., срещу решение от 14.09.2021 г. по н.а.х.д. №9373/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 4 състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице рег.№5133з-187/09.07.2020 г. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи се, че от първоинстанционния съд необосновано е прието, че не са налице достатъчно данни, които да обосноват налагането на принудителната административна мярка /ПАМ/. Изразено е искане за отмяна на обжалваното решение като се постанови друго, с което изцяло да се потвърди Заповед за задържане на лице рег.№5133з-187/09.07.2020 г. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят - полицейски орган при ОПКП-СДВР, се представлява от юрк. И.. Поддържа аргументите, изложени в жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар

Ответникът – М. С. К. се представлява от адвокат Д.. Оспорва жалбата и изразява

искане същата да бъде отхвърлена. Не заявява претенция за присъждане на разноски. Прокурорът от С. градска прокуратура дава заключение по делото, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, VII-ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. По съществуването ѝ, съдът взе предвид следното:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Касационният съд, съгласно чл.218, ал.1 АПК, е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон, касационният съд следи и служебно. В резултат на извършената служебна проверка съдът приема, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно по следните съображения:

За да постанови решението си, въззивният съд е обосновал правен извод, че оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати процесуални нарушения. Приел е, че заповедта е издадена в нарушение на чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР, тъй като не съдържа ясни фактически основания, относими към конкретно поведение на задържания, обосноваващо съпричастност към осъществено престъпно деяние по чл.357 НК.

Според нормата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочената разпоредба има характера на принудителна административна мярка и има за цел чрез задържането на лице за срок не по-дълъг от 24 часа да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, или укрие доказателства. Съгласно чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР, в заповедта за задържане следва да се посочат фактическите и правните основания за това. В тежест на административния орган е в мотивите на заповедта да изложи фактически данни, които обосноват извода за извършено престъпление, което да осигури на задържаното лице възможност да разбере основанията за задържането му, и да организира защитата си.

Правилно районният съд е приел, че посочването, че са налице данни за извършено престъпление по чл.357 от НК, по следствено дело № 28/2020 г. по описа на В.-С., не удовлетворява изискването по чл.74, ал.2, т.2 ЗМВР да се посочат фактическите основания за задържането, тъй като само по себе си това представлява правен извод, още повече че към момента на издаването на заповедта задържаното лице не е привлечено като обвиняем по делото /това е сторено на следващия ден, видно от постановление за привличане на обвиняем НП Г. 22025894 ГЖП; НП 28/2020 г./. Също така, видно от представената по делото докладна записка от полицейския орган, последният не е бил запознат с материалите по следственото дело за да направи извод за извършено престъпление, а е издал заповедта по разпореждане на наблюдаващия прокурор.

При липсата на изложени фактически обстоятелства, не може да се направи и извода че в случая приложената ПАМ оправдава законовите цели за задържане – при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е

призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Като се има предвид целта на издаване на административния акт, нарушен е принципът на съразмерност по чл.6 АПК, тъй като правата и законните интереси на задържания са засегнати в много по-голяма степен от необходимото, доколкото по делото е установено, че М. К. е задържана след приключване на следствените действия по претърсване и изземване в жилището ѝ, като тя не е препятствала действията на разследващите органи. Следователно, не се установяват обстоятелства, които да са налагали задържане на лицето, вместо призоваването му с цел привличането му като обвиняем и разпита му в това качество. Със задържането на М. К. са засегнати правата и законните ѝ интереси в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава актът. В този смисъл са решение № 13336/24.10.2012г. по адм. д. № 13969/2011г. на ВАС, V отд., решение № 3475/09.03.2012г. по адм. д. № 5290/2011г. на ВАС, V отд., решение № 4768/02.04.2012г. по адм. д. № 6326/2011г. на ВАС, V отд.

С оглед на изложеното, Административен съд София – град, в настоящия състав приема, че решение на Софийски районен съд е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

По делото не се претендират разноски от страна на ответника, поради което и съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд, С. град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.09.2021 г. по н.а.х.д. № 9373/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 4 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.